

พุทธทศวรรษ

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๗/๖๖๓ /๒๕๕๘

ศาลฎีกา

วันที่ ๘ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นายพิพัฒน์ ลือประสิทธิ์สกุล

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อชีวิต

โจทก์

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์

ลงวันที่

๑๔

เดือน

พฤษภาคม

พุทธศักราช

๒๕๕๖

ศาลฎีกา

รับวันที่

๒๕

เดือน

ธันวาคม

พุทธศักราช

๒๕๕๖

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เวลากลางวัน
หลังเที่ยง ถึงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เวลากลางวันก่อนเที่ยงต่อเนื่องกัน วันเวลาใด
ไม่ปรากฏชัด จำเลยโดยมิได้มีเจตนาฆ่าได้ใช้กำลังกายชก ต่อย ตบ ตะ และใช้ของแข็ง
ไม่มีคมตีทำร้ายนางวรรณีสื่อประสิทธิ์สกุล ผู้ตาย ซึ่งเป็นภริยาของจำเลยหลายครั้ง ถูกที่
บริเวณลำตัว ใบหน้าและศีรษะจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่แขวง-
คลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๙๐
จำเลยให้การรับว่าทำร้ายผู้ตายจนถึงแก่ความตายจริง แต่กระทำไปโดย
บันดาลโทสะ
ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมาย-
อาญา มาตรา ๒๙๐ (ที่ถูกรรคหนึ่ง) จำคุก ๔ ปี คำให้การและคำเบิกความของจำเลยเป็น
ประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๒ ปี จำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน กระทำความผิดเนื่องมาจาก
อารมณ์โทสะที่เกิดขึ้นในช่วงขณะหนึ่ง และได้รับผลจากการกระทำโดยสูญเสียผู้ตายซึ่งเป็นภริยา
ที่จำเลยรัก ประกอบกับจำเลยเป็นผู้มีการศึกษาสูงและเคยเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาที่

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถใช้ความรู้สอนนักศึกษาหรือปฏิบัติงานด้านวิชาการ
 อันอันเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติได้ และยังมีภาระต้องดูแลบุตรซึ่งอายุน้อยสมควรให้
 โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี จึงให้รอกการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๓ ปี ตามประมวล-
 กฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ โดยกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติให้จำเลยทำงานบริการสังคม
 หรือสาธารณประโยชน์ด้วยการใช้ความรู้ของจำเลยสอนนักเรียน นักศึกษาหรือประชาชนทั่วไป
 ตามสถานศึกษาหรือสถานที่ต่าง ๆ ตามที่จำเลยและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร มีกำหนด
 ๕๐ ชั่วโมง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลย

สถานหนักโดยไม่ลดโทษและไม่รอกการลงโทษให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า ความผิดที่จำเลยกระทำ
 มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๓ ปี ถึง ๑๕ ปี ข้อเท็จจริงในชั้นฎีกาฟังได้ว่า จำเลยเรียนจบระดับ
 ปริญญาเอกประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 สถานศึกษาระดับสูง เป็นคนระมัดระวังให้ความสำคัญต่อการรักษาชื่อเสียงเกียรติยศ อุปการะ

เลี้ยงดูผู้ตายซึ่งเป็นภริยาด้วยความรักใคร่ ักเกียรติและยกย่องเชิดชูตลอดมา โดยมีมอบหมายให้ทำหน้าที่ดูแลบุตรซึ่งยังเล็ก ขับรถรับส่งบุตรไปเรียนหนังสือและรับส่งจำเลยไปทำงานวันเกิดเหตุจำเลยไปสอนหนังสือที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นัดให้ผู้ตายขับรถไปรับในเวลา ๒๒ นาฬิกา แต่ผู้ตายละเลยต่อหน้าที่ ผู้ตายออกไปดื่มสุราปล่อยให้บุตรอยู่กับคนรับใช้และไม่ขับรถไปรับจำเลยตามเวลานัด ปล่อยให้จำเลยยืนรอนานจนกระทั่งเวลา ๒๓.๔๐ นาฬิกา ผู้ตายจึงได้ขับรถไปรับจำเลยในอาคารที่มันเมาสุราไม่สามารถขับรถกลับบ้านได้ จำเลยจึงได้สอบถาม เมื่อผู้ตายตอบด้วยถ้อยคำที่จำเลยเห็นว่าไม่ชอบมาพากลจำเลยจึงเกิดความสงสัย จำเลยตั้งใจว่าจะกลับบ้านแล้วจะสอบถามจากคนรับใช้ว่าผู้ตายออกจากบ้านตั้งแต่เวลาเท่าไรโดยไม่สนใจเรื่องรถถูกชนที่ผู้ตายพยายามจะพูดกับจำเลย กลับถึงบ้านแล้วผู้ตายซึ่งพูดจากันลับสนได้เข้าชี้ถึงเรื่องรถถูกชนอีก ทั้งผู้ตายยังล้มลงเพราะความเมาสุราทำให้จำเลยโกรธ เมื่อผู้ตายเดินเข้าไปหาจำเลยจึงได้ตบผู้ตายไป ๑ ครั้ง พร้อมกับตำว่าสั่งสอนผู้ตายไม่ให้ดื่มสุราจนเมามาเช่นนั้นอีก จากนั้นจำเลยได้ผละจากผู้ตายไปสอบถามคนรับใช้ แต่คนรับใช้ไม่ยอมบอกความจริง จำเลยจึงกลับไปซักไซ้ผู้ตาย ผู้ตายอ้างชื่อคนขายประกันคนหนึ่งซึ่งจำเลยโทรศัพท์ไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้ไปกับผู้ตาย จำเลยจึงถามผู้ตายว่าเป็นอย่างไรกันแน่ ผู้ตายพูดกับจำเลยว่าเมื่อจำเลยรู้ความจริง

แล้วผู้ตายก็จะพูดให้ฟัง ความจริงคนที่ผู้ตายไปพบคือนายวิชัย ผู้ตายเคยไปพบมาแล้ว
๒ ครั้ง จำเลยโกรธจึงตบผู้ตายอีก ๑ ครั้ง แล้วจำเลยก็พูดตัดพ้อต่อว่าผู้ตายว่าทำไมจึงได้ทำ
เช่นนั้น ถ้าไม่เห็นแก่จำเลยก็ขอให้เห็นแก่บุตร ผู้ตายอ้างว่าเพราะผู้ตายเหงา จำเลยจึงโต้แย้ง
ว่าผู้ตายจะเหงาอะไร ตื่นเช้าต้องไปส่งบุตร กลางวันต้องไปส่งจำเลยไปทำงาน ที่บ้านก็มีคนอื่น
อยู่หลายคน อยากได้อะไรขอให้บอก มีปัญหาอะไรทำไมไม่พูดกัน ทำไมต้องทำอย่างนี้
จำเลยทุ้มเทาให้ทุกอย่าง นายวิชัยให้อะไรผู้ตายบ้าง ทำอย่างนี้มันน่าเจ็บใจ แสดงว่าจำเลยคำนึง
ถึงครอบครัวและยังเห็นแก่ผู้ตายกับบุตร แม้จำเลยจะตบผู้ตายอีก ๑ ครั้ง ก็เพราะความโกรธ
ผู้ตายหันไปจ้องหน้าจำเลยพร้อมกับพูดว่าทำไมผู้ตายจะทำเช่นนั้นไม่ได้ ถึงจำเลยจะห้ามตัว
ผู้ตายได้ แต่จำเลยก็ห้ามใจผู้ตายไม่ได้เพราะผู้ตายกับนายวิชัยยังรักกันอยู่ ผู้ตายจะไปกับ
นายวิชัยก็เป็นสิทธิ์ของผู้ตายในสถานการณ์เช่นนั้น สิ่งที่ผู้ตายทำและเรื่องและผู้ตายพูด
ไม่ว่าจะเป็นความจริงหรือไม่ยอมจะทำให้จำเลยซึ่งแม้จะได้รับการศึกษาสูง แต่ก็ยังเป็นปุถุชน
เกิดความโกรธและทำร้ายผู้ตายอีก แต่จำเลยก็เพียงใช้กำลังกายตบตีผู้ตาย ไม่ได้ใช้อาวุธ
จนกระทั่งผู้ตายปิดป้องและทำท่าจะต่อสู้ซึ่งยอมจะทำให้ความโกรธของจำเลยทวีเพิ่มมากขึ้น
จำเลยจึงได้หยิบฉวยสิ่งของใกล้ตัวเช่นหนังสือวางปาผู้ตาย แม้ในที่สุดจำเลยจะใช้ของแข็งเป็น
อาวุธตีผู้ตายถูกที่บริเวณศีรษะเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายเนื่องจากเลือดคั่งในสมองและ

- ๖ -

ไม่ได้รับการรักษาทันเวลาที่ ก็ไม่อาจถือได้ว่าจำเลยโหดร้าย ทั้งนี้เพราะของแข็งที่จำเลยใช้เป็นอาวุธตีผู้ตายคือร่มที่เสียนอยู่กับถุงใส่ไม้กอล์ฟซึ่งจำเลยสามารถเลือกใช้เป็นอาวุธร้ายแรงดีทำร้ายผู้ตายได้ แต่จำเลยก็ใช้ร่มตีผู้ตาย ไม่ได้ใช้ไม้กอล์ฟ เหตุที่ร่มที่จำเลยตีถูกศีรษะผู้ตายก็เพราะผู้ตายก้มหลบ หลังจากตีถูกศีรษะผู้ตายแล้วจำเลยก็เพียงแต่ด่าว่าผู้ตายและพูดรำพันถึงความหลังแล้วโยนร่มทิ้ง จำเลยไม่ได้ตีผู้ตายอีก แสดงว่าจำเลยมิได้ประสงค์จะให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย มิฉะนั้นจำเลยคงจะไม่โทรศัพท์ไปบอกให้นางสาวคุณ คุรัมย์ ญาติของผู้ตายทราบและให้นางสาวคุณมาดูผู้ตาย การที่จำเลยไม่พาผู้ตายไปให้แพทย์ตรวจรักษาตั้งแต่แรกก็เพราะนางสาวคุณมาดูผู้ตายแล้ว และจำเลยเข้าใจว่าผู้ตายนั่งเจ็บไปด้วยความเมาสุรา เพราะก่อนถูกทำร้ายผู้ตายได้ล้มลงไปเองเนื่องจากผู้ตายเมาสุรา เมื่อจำเลยทราบว่าผู้ตายมีอาการผิดปกติจึงเลยก็รีบพาส่งโรงพยาบาลทันที แสดงว่าจำเลยยังมีความห่วงใยและเอื้ออาทรต่อผู้ตาย ประกอบกับจำเลยมีคุณงามความดีมาก่อน ไม่เคยได้รับโทษจำคุก และยังสามารถใช้วิชาความรู้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ ทั้งจำเลยก็ให้การรับว่าได้ทำร้ายผู้ตายตลอดมาตั้งแต่ชั้นสอบสวนจนกระทั่งในชั้นศาลซึ่งเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเพราะคดีนี้เกิดขึ้นโดยไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็น จึงสมควรให้ออกโอกาสแก่จำเลยโดยลงโทษสถานเบา ลดโทษให้จำเลยและรอการลงโทษจำเลยไว้เพื่อให้จำเลยได้กลับตนเป็นพลเมืองดีและเลี้ยงดูบุตร

ซึ่งยังเล็กต่อไป ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจวางโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด ๔ ปี ลดโทษให้
 จำเลยกึ่งหนึ่งและรอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้ ๓ ปี โดยกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติด
 ให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ด้วยการใช้วิชาความรู้ที่จำเลยมีอยู่สอน
 นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป จึงเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรปคดีแล้ว ไม่มีเหตุ
 ที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

นายจรัส พวงมณี

นายนิพนธ์ สาครรัตน์

นายสถิตย์ ทาวดี

อ่านเมื่อ 27 กพ. 4๑.
 แจ้งมาตามหนังสือศาล อานุชากร ๕๑๒๔๗๖๓
 13๐๐,๐๐8 /๐๓๖4 ลงวันที่ 27 กพ. 4๑.
 ตรวจสอบแล้ว ผลตามแจ้งมาด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน

ตรวจแล้ว

ที่เรคงว่าตรงกันแน่จริงแท้

ณัฐยานันท์ พ/ท